

سخن مدیر مسئول

اجرای طرح زراعت چوب، یک نیاز ملی است

بر اساس مصوبه دولت، برداشت چوب از جنگل‌های شمال ممنوع است. از طرفی تأمین مواد سلولزی مورد نیاز صنایع چوب و کاغذ کشور نیز یک ضرورت اساسی محسوب می‌شود. نقش این صنایع در ایجاد اشتغال، کاهش واردات و مشارکت در تولید ناخالص ملی را نمی‌توان نادیده گرفت. بعد از ممنوعیت بهره‌برداری از جنگل‌های شمال (که یک تصمیم منطقی و مبتنی بر رویکرد حفاظت از عرصه‌های طبیعی کشور است) از سه طریق می‌توان چوب مورد نیاز صنایع را تأمین کرد که عبارتند از: «استفاده از ضایعات محصولات کشاورزی»، «واردات چوب» و از همه مهم‌تر «زراعت چوب». با عزم جدی مدیریت سازمان جنگل‌ها، مراتع و آبخیزداری کشور و با همکاری مؤسسه تحقیقات جنگل‌ها و مراتع کشور تدوین طرح ملی زراعت چوب پیگیری می‌شود. در این طرح زراعت چوب با محوریت کاشت رقم‌های مختلف صنوبر خواهد بود. از طرفی در مناطق گرمسیری کشور از جمله خوزستان نیز می‌توان از سایر گونه‌های پرمحصول و سریع‌الرشد نظیر اکالیپتوس استفاده کرد.

خوشبختانه زراعت چوب در ایران از پشتوانه علمی قوی برخوردار است. وجود رقم‌های اصلاح‌شده و پرمحصول و روش‌های مناسب به‌زراعی و کاشت از جمله این ظرفیت‌های علمی در کشور به‌شمار می‌روند. در مؤسسه تحقیقات جنگل‌ها و مراتع کشور در قالب دو طرح ملی پایش صنوبرکاری‌ها، علاوه بر تعیین سطح و ظرفیت عرصه‌های موجود صنوبرکاری کشور، زمین‌های جدید نیز به‌عنوان ظرفیتی برای توسعه، شناسایی می‌شوند. اجرای این دو طرح ملی پایش می‌تواند بستر اجرایی شدن طرح ملی زراعت چوب کشور را فراهم سازد.

این طرح بزرگ، نیازمند حمایت دولت، بانک‌ها، صندوق‌های بیمه، صنایع و کشاورزان است. زراعت چوب در عین حال که یک طرح کاملاً اقتصادی محسوب می‌شود، دارای اهداف محیط‌زیستی نیز هست که توسعه سطح جنگل‌های کشور و حفظ و حمایت از جنگل‌های طبیعی از جمله آنهاست.